୭-୫-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଶ୍ରୀମତ ହିଁ ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିଦେବ, ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀମତକୁ କେବେ ବି ଭୁଲ ନାହିଁ, ନିଜ ମତ ଅର୍ଥାତ୍ ମନମତରେ ନ ଚାଲି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାର ଉପାୟ କ'ଣ ?

ଉ□ର:- ଯଦି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ସଚ୍ଚା ହୃଦୟର ସହିତ, ସ୍ନେହର ସହିତ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ (୨) କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିକର୍ମ କର ନାହିଁ। ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଅ। ନିଜ ମନକୁ ପଚାର— ଏହିଭଳି ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ ମୁଁ କେତେ କରୁଛି ? ନିଜର ଚେକିଙ୍ଗ୍ କର— ମୋ ଦ୍ୱାରା ଏପରି କୌଣସି କର୍ମ ନ ହେଉ ଯାହା ପାଇଁ ଶହେ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ। ଏହିଭଳି ଚେକିଙ୍ଗ୍ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି। ଆତ୍ମିକ ପିତା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି। ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଛୁ। ତାଙ୍କର ମତ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟେ। ଦୁନିଆରେ ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଶିବବାବା କିପରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି। ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ। ତୁମେମାନେ ଏବେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ଚାଲୁଛ। ବ□ମାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତ ମିଳୁଛି। ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ତ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ। ଇଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମା ଯିଏକି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲେ ସେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲେ। ଯିଏ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲେ ସିଏ ମଧ୍ୟ ଏକଦମ୍ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି। ଏହି ଖେଳକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ। ଠିକ୍ କ'ଣ ଭୁଲ୍ କ'ଣ, ଏହାକୁ ଜାଣିବା-- ଏହା ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧିର ଲଢେଇ। ପ୍ରକୃତରେ ସାରା ଦୁନିଆ ଏବେ ଭୁଲବାଟରେ ଯାଉଛି। ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଠିକ୍, ଯିଏକି ସତ୍ୟ କଥା କହୁଛନ୍ତି। ସେ ତୁମକୁ ସତ୍ୟଭୂଖଣ୍ଡର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍। ଯଦି ନିଜ ମତରେ ଚାଲିବ ତେବେ ଧୋକା ଖାଇଯିବ। କିନ୍ତୁ ସେ ଗୁପ୍ତ ଏବଂ ନିରାକାର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି। ବହୁତ ପିଲା ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି— ଏହା ତ ଦାଦାଙ୍କର ମତ ଅଟେ। ମାୟା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ। ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା। ବାବା ଆପଣ ଆମକୁ ଯାହା କହିବେ ତାହା ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ମାନିବୁ। କିନ୍ତୁ ଏମିତି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ମାନୁ ନାହାଁନ୍ତି। ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି ବାକି ତ ନିଜର ମତ ଚଲାଇ ଦେଉଛନ୍ତି। ବାବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଏହିଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି। ମାୟା ବାବାଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ। ଶ୍ରୀମତ ତ ବହୁତ ସହଜ ନା। ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟୁ। ମୋର ମତ ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ, ଶ୍ରୀମତ ଭଗବତ ଗୀତା। ଭଗବାନ ଏବେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛି, ଆସି ଭାରତକୁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛି। ବାବା ତ ସାବଧାନ କରୁଛନ୍ତି, ତଥାପି ପିଲାମାନେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି। ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ। ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କଥା ତ ନୁହେଁ। ତେବେ ସବୁ କଥା ଶିବବାବାଙ୍କର ବୋଲି ମନେ କର। ସିଏ ହିଁ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମତ ଦେଉଛନ୍ତି। ସିଏ ହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି। ଖାଇବା-ପିଇବା କିଛି କରୁନାହାଁନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଅଭୋକ୍ତା ଅଟେ। ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛି। ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ମତ ହେଲା -- ମୋତେ ମନେ ପକାଅ। କୌଣସି ବିକର୍ମ କର ନାହିଁ। ନିଜର ମନକୁ ପଚାର ମୁଁ କେତେ ପାପ କରିଛି ? ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପାପର ଘଡା ଭରିଗଲାଣି। ବ□ମାନ ସମସ୍ତେ ଭୁଲ୍ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି। ତୁମକୁ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଠିକ୍ ରାସ୍ତା ମିଳିଛି। ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ବ□ମାନ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି। ଗୀତାରେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ରହିବା ଦରକାର ତାହା ନାହିଁ। କାରଣ ତାହା ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚନା କରାଯାଇ ନାହିଁ। ଏହା ମଧ୍ୟ

ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । କହୁଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ଆସି ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେବେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି— ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସଦ୍‌ଗତି ହେବ । ତେବେ ସଦ୍‌ଗତି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ହେଉଛି ତ ଦୁର୍ଗତି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ହେଉଛି । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ବ□ମାନ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟେ । ଏଠାରେ ଜଣେ କେହିହେଲେ ସ□ପ୍ରଧାନ ନାହାଁନ୍ତି । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଏବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଆସି ପହ□ିଛି । ଏବେ ମୃତ୍ୟୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଏହି କାହାଣୀ କେବଳ ଭାରତର । ଗୀତା ମଧ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ଅଟେ । ତେଣୁ ତୁମର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମକୁ ଯିବାରେ କ'ଣ ଫାଇଦା ଅଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ-ନିଜର କୋରାନ, ବାଇବେଲ୍ ଆଦିକୁ ହିଁ ପଢୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । କେବଳ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଧର୍ମାନ୍ତରିତ ହେଶଇଯାଇଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ଧର୍ମରେ ପକ୍କା ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀଙ୍କର ଚେହେରା ଅଲଗା ଅଲଗା । ବାବା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ନିଜର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମକୁ ଭୁଲିଯାଇଛ । ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦେବତା ଥିଲ, ହମ ସୋ ର ଅର୍ଥ ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାକି ଆମେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଅଟୁ, ଏକଥା ସତ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏକଥା ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୁରୁମାନେ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ଗୁରୁମାନେ ମଧ୍ୟ କୋଟି କୋଟି ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଛନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ କହନ୍ତି, ସ୍ୱାମୀ ହିଁ ତୁମର ଗୁରୁ ଈଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ସ୍ୱାମୀ ହିଁ ଈଶ୍ୱର ପୁଣି ହେ ଭଗବାନ, ହେ ରାମ ବୋଲି କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ପଥର ହୋଇଗଲାଣି । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଥିଲି । କେଉଁଠି ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, କେଉଁଠି ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଗାଁର ପିଲା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯିଏ ନମ୍ବରୱାନ ସୁନ୍ଦର (ପବିତ୍ର) ସେ ହିଁ ଲାଷ୍ଟ ନମ୍ବର ତମୋପ୍ରଧାନ ଶ୍ୟାମଳ ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସୁନ୍ଦର ଥିଲୁ ପୁଣି ଏବେ ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଯାଇଛୁ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଏବେ ଶ୍ୟାମଳରୁ ସୁନ୍ଦର ହେବା ପାଇଁ ବାବା ଏକମାତ୍ର ଔଷଧ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ତେବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେବେଠାରୁ ରାବଣ ଆସିଛି ତୁମେମାନେ ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଇଛ । ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ସୁନ୍ଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ସୁନ୍ଦର କରାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ସୁନ୍ଦର ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଏବେ ନର୍କବାସୀ ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଯାଇଛ କାହିଁକି ନା କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସି କଳା ହୋଇଯାଇଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ ସେମାନେ ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ହେବେ । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ହେଲା କାମ । ତାଙ୍କୁ (କାମୀମାନଙ୍କୁ) ହିଁ ପତିତ କୁହାଯାଉଛି । କ୍ରୋଧୀକୁ ପତିତ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆସି ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କର । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଯେପରି ରାତି ପରେ ଦିନ, ଦିନ ପରେ ରାତି ହୋଇଥାଏ, ସେହିପରି ସଂଗମଯୁଗ ପରେ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ବାକି ଆଉ କେଉଁଠି ଆକାଶରେ ଅଥବା ପାତାଳରେ ଦୁନିଆ ନାହିଁ । ସୃଷ୍ଟି ତ ଗୋଟିଏ । ସତ୍ୟଯୁଗ, ତ୍ରେତା..... ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି । ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ, ଆଉ କୌଣସି ବୃକ୍ଷ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଅନେକ ଦୁନିଆ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ଏବେ ବାବା ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନେ ନିଜ ଭିତରକୁ ଦେଖ— ଆମେ କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ସ□ପ୍ରଧାନ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେଉଛୁ ? ସ□ପ୍ରଧାନକୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ଏବଂ ତମୋପ୍ରଧାନକୁ ପାପ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ପାପ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ମୋର ହୋଇଛ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୋ ଶ୍ରୀମରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା କୌଣସି ପାପ କର ନାହିଁ । ନମ୍ବରୱାନ ପାପ ହେଲା କାମାସକ୍ତ ହେବା । ଚାରୀ, ଠକାମି ଆଦି ବହୁତ କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ବହୁତଙ୍କୁ ଗଭର୍ଣ୍ଣମେ□ ଧରୁଛି ମଧ୍ୟ । ଏବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜର ମନକୁ ପଚାର— ମୁଁ କୌଣସି ପାପ କରୁ ନାହିଁ ତ ? ଏପରି — ଆମେ ଚୋରୀ କଲୁ ଅଥବା

ଲା□ ଖାଇଲୁ ବାବା ତ ସର୍ବଜ୍ଞ ଅଟନ୍ତି, ସବୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ନା, ଜାନୀ-ଜାନନହାର ର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ । ଆଚ୍ଛା, କେହି ଯଦି ଚୋରୀ କରିଲା, ବାବା ଜାଣିଲେ ପୁଣି କ'ଣ ହେବ ? ଯିଏ ଚୋରୀ କରିଲା ତା'ର ଦଣ୍ଡ ପୁଣି ଶହେ ଗୁଣା ହୋଇଯିବ । ବହୁତ-ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବ ଏବଂ ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯଦି ଏପରି କାମ କରିବ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । କେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହୋଇ ଯଦି ଚୋରୀ କରୁଛି, ଶିବବାବା ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଏତେ ବର୍ସା ମିଳୁଛି, ତାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଚୋରୀ କରୁଛି, ଏହା ତ ବହୁତ ବଡ ପାପ ଅଟେ । କାହା-କାହା ଭିତରେ ଚୋରୀର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଥାଏ, ତାଙ୍କୁ ଜେଲ୍ ବାର୍ଡ (ଯିଏ ବାରମ୍ବାର ଜେଲ୍‌କୁ ଯାଇଥାଏ) କୁହାଯାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଘର । ସବୁ କିଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅଟେ ନା । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଘରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାହାର-କାହାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଇଛି, ତେଣୁ ତାର ଦଣ୍ଡ ଶହେଗୁଣା ହୋଇଯାଉଛି । ସେମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମିଳିବ, ପୁଣି ପ୍ରତି ଜନ୍ମରେ ପତିତ ଘରେ ଯାଇ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡିବ, ତେବେ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିଲ ନା । ଏପରି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁନାହାଁନ୍ତି, କିଛି ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁନାହାଁନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଚୋରୀ ଆଦିର ଖିଆଲ ହିଁ ଚାଲୁଛି । ଏହିପରି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସତସଙ୍ଗ ଆଦିକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଚପଲ ଆଦି ଚୋରି କରି ନେଇଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କର କେବଳ ଏହି ଧନ୍ଦା । ଯେଉଁଠି ସତସଙ୍ଗ ହୋଇଥାଏ ସେଠାରେ ଯାଇ ଚପଲ ଚୋରୀ କରିଥା'ନ୍ତି । ଦୁନିଆ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଘର । ଚୋରି କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ତ ବହୁତ ଖରାପ । କୁହାଯାଏ— କଖ କା ଚୋର ସୋ ଲଖ କା ଚୋର ଅର୍ଥାତ୍ ଛୋଟ ଚୋରରୁ ଦିନେ ବଡ ଚୋର ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଜର ମନକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍— ମୁଁ କେତେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଛି ? ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଉଛି ? କେତେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇଛି ? କେତେ ସମୟ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କରୁଛି ? କେତେ ପାପ କଟିଛି ? ନିଜର ଦିନଚର୍ଯ୍ୟାକୁ ପ୍ରତିଦିନ ଦେଖ । କେତେ ପୁଣ୍ୟ କଲି, କେତେ ସମୟ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଲି ? କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇଲି ? କର୍ମଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କର । ତୁମେ କର୍ମଯୋଗୀ ଅଟ ନା, ତେଣୁ କର୍ମ ମଧ୍ୟ କର । ବାବା ଏହି ବ୍ୟାଜ୍ ତିଆରି କରାଉଛନ୍ତି । ଭଲ-ଭଲ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହା ଉପରେ ବୁଝାଅ । ଏହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିତ୍ରରେ ତଳେ ଥିବା ଲେଖାଟି ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଏବେ ଏତେ ବିଶାଳବୁଦ୍ଧି ହୋଇନାହାଁନ୍ତି । ଟିକିଏ ଅଳ୍ପ ଧନ ମିଳିଗଲେ ନାଚିବାରେ ଲାଗିପଡୁଛନ୍ତି । କାହା ପାଖରେ ଅଧିକ ଧନ ଥିଲେ ଭାବୁଛନ୍ତି ମୋ ପରି କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଖାତିରି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କୁ ବାବା ଯେଉଁ ଏତେ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ସମ୍ପ□ ଦେଉଛନ୍ତି ତାର ଖାତିର ମଧ୍ୟ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଗୋଟିଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଖାତିରି ନଥିବାରୁ ବହୁତ ପାପ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ତଳକୁ ଖସି ପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା । ତାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ସବୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ବହୁତ ପାପ କରୁଛନ୍ତି, ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ଥା'ନ୍ତା ଯେ ବାବା ନିଜେ ଆସି ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବୁ । ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ତ ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଝାଉଁଳି ପଡୁଛନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହିଁ ରହୁନାହିଁ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ବିନାଶ ନିମନ୍ତେ ରିହର୍ସଲ ମଧ୍ୟ ହେବ, ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ହେବ । ତାହା ଭାରତକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିଦେବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏସବୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ବିନାଶ କିପରି ହେବ । ବରଫର ବର୍ଷା ହେବ ପୁଣି କ୍ଷେତ ଆଦିର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ମନୁଷ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡୁଛନ୍ତି, ସବୁ କଥା କ'ଣ ଜଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା ମୁଖ୍ୟ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି-- ନିଜ ଭିତରକୁ ଯା□ କର, ମୁଁ କେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । ବାବା, ଆପଣ ତ ବହୁତ ମିଠା ଅଟନ୍ତି । ସବୁ ଆପଣଙ୍କର ଚମତ୍କାର ଅଟେ । ଆପଣଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ କେବେ ରୋଗୀ ହେବ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ମୁଁ ଗ୍ୟାରେ□ ଦେଉଛି,

ସମ୍ମୁଖରେ ବାବା ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ବହୁତ ସ୍ନେହ କର । ତୁମମାନଙ୍କୁ— ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ କେତେ ସହଜ ରାସ୍ତା ବତାଉଛି । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ବହୁତ ପାପୀ ଆତ୍ମା । ଆଚ୍ଛା ତେବେ ପୁଣି ଏପରି ପାପ କର ନାହିଁ, ମୋତେ ମନେ ପକାଇଚାଲ ତେବେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଯେଉଁ ପାପ ରହିଛି, ତାହା ଏହି ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ହିଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ଅଟେ । ଏହାକୁ ସହଜ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି, ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ କୁହ ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ହଠଯୋଗ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ରହିଛି । ସେମାନେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଯୋଗ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ ବହୁତ ଗୁରୁ କରିଛନ୍ତି ନା । ଏବେ ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାଡ । ଏମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆଉ କାହାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯିଏ ଏପରି କହିପାରିବ । ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଏହି ସାଧୁ ଆଦିଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛି । ପୁଣି ଏମାନେ ଗୁରୁ କିପରି ହୋଇପାରିବେ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୂଳ କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ନିଜର ମନକୁ ପଚାର, ମୁଁ କୌଣସି ପାପ କରୁନାହିଁ ତ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉନାହିଁ ତ ? ଏଥିରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଯା□ କରିବା ଉଚିତ୍, ସାରା ଦିନରେ କେତେ ପାପ କରିଲି ? କେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲି ? ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ । ତେଣୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ବହୁତ ମେହନତର କାମ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନଦାତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ବାବା ଯେଉଁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ସମ୍ପ□ ଦେଉଛନ୍ତି ତା'ର ଆଦର କରିବାକୁ ହେବ । ବେଖାତିରିଆ ହୋଇ ପାପ କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଅସରନ୍ତି ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ।

(୨) ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଘରୁ କେବେ ଚୋରୀ କରିବାର ବିଚାର ନ ଆସୁ କାରଣ ଏହା ବହୁତ ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ । କଥାରେ ଅଛି ଛୋଟ ଚୋରିରୁ ବଡ ଚୋର ହୁଅନ୍ତି । ନିଜ ମନକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍-- ମୁଁ କେତେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଛି ?

ବରଦାନ:- ପୁରୁଷାର୍ଥ ଏବଂ ସେବାରେ ବିଧିପୂର୍ବକ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୁଅ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଧିପୂର୍ବକ ଜୀବନ । କୌଣସି ବି କାର୍ଯ୍ୟ ସେତେବେଳେ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ତାହା ବିଧିପୂର୍ବକ କରାଯାଏ । ତେଣୁ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ହେଉ ବା ସେବାରେ ହେଉ ଯଦି ସମର୍ଥ ରୂପରେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉନାହିଁ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବିଦ୍ଧିରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟୀ ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ଚେକ୍ କର ଅମୃତବେଳାଠାରୁ ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନ-ବଚନ-କର୍ମ ବା ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କ ବିଧି ପୂର୍ବକ ଥିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଛି ତ ? ଯଦି ହେଉନାହିଁ ତେବେ କାରଣକୁ ଚିନ୍ତା କରି ତା'ର ନିବାରଣ କର ତେବେ ଆଉ ନିରାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି ବିଧିପୂର୍ବକ ଜୀବନଯାପନ କରୁଛ ତେବେ ବୃଦ୍ଧି ନିଶ୍ଚିତ ହେବ ଏବଂ ତୁମେ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଏବଂ ସତ୍ୟତାରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ପବିତ୍ରତା ।